

Informasjonsblad for stiftelsen Europa i Fokus

Europa i Fokus

Nr. 3 / 2016

LEDER

«dette bladet synes du kanskje redaktøren tar vel mye plass? Men denne våren ble det endelig en mulighet til å besøke Bucuresti igjen. Eva Byremo og jeg er begge bestemødre til Caroline. Vi fant ut det var på tide å besøke henne og se hvordan hun arbeider. For meg var det også en fin anledning til å besøke de stedene hvor vi har vært og er engasjert. Å se igjen Liv & Lys senteret som vi grunnla var en stor opplevelse. Ikke minst, det å få høre hvordan det har gått med de såkalte

«kloakkbarna» vi tok inn den gangen var rørende. Det kommer jeg til å leve lenge på.

Disse opplevelsene vil jeg gjerne få dele med deg som har vært med i alle disse årene - og med deg som nylig har blitt med oss i dette viktige arbeidet.

Så kan du tenke at dette er jo fortid. Javisst er det det. Men for oss er fortida til stor inspirasjon for framtida. **Nyttet det da – så nytter det nå!**

Siste fra Caroline

Vi kan ikke hjelpe alle, men absolutt alle kan hjelpe noen. Vi tror at det finnes håp for alle i enhver situasjon, så lenge noen strekker ut en hjelpende hånd. Vi tror at omsorg og utdanning gir håp om en bedre framtid til barn, ungdom og familier i nød. Hvordan denne hjelpen kan gis er helt individuelt, da behovet er helt individuelt. Vi investerer i medmennesker!

Mye av fattigdommen i dag er usynlig for de fleste. Man kan kjøre gjennom en by, og kanskje se noen tiggere (uten egentlig å se dem), men ikke se hva som skjuler seg bak de flotte bygningene eller i de vakre og grønne parkene. Å bli vist disse skjulestedene gjør noe med deg som menneske, det setter spor i hjertet ditt for alltid.

Når en 15 år gammel jente, som for øvrig ser ut som en gutt for å beskytte seg selv mot voldtekt, forteller deg at hun er gravid er det umenneskelig å ikke ønske å hjelpe. Når hun i tillegg forteller at hun har HIV, er det vanskelig å ikke kjenne på smerten. Når hun avslutter med å fortelle at hun bor i kloakkrørene, renner tårene ustoppelig.

Denne jenta er bare 1 av 1000 her i Bucuresti.

Alle vi som jobber eller er ute i prosjektene våre, vi har alle kjent denne smerten på kroppen. Vi gjør alt vi kan for å hjelpe, men vi trenger også hjelp. Vi trenger ressurser, vi trenger frivillige. Og vi trenger at folk forteller om disse menneskene!

HAR SITUASJONEN FOR ROMFOLKET BLITT BEDRE?

Dette spørsmålet får vi ofte. Og svaret er nei. **DET HAR VEL HELLER BLITT VERRE!**

Myndighetene i Europa prøver å gjøre sitt. Men byråkratiet er tungrodd. Mange løfter og luftige planer har blitt klekket ut, men det er langt ned til mannen i gata. Det hjelper lite med konferanser og møter, som bare blir det: møter om det som oppfattes som et problem.

Mange prater om romfolket. Få prater med dem. Det er vårt inntrykk. At det blåser sterke vinder av nasjonalisme i mange av Europas land for tiden gjør ikke saken bedre. Antisemittismen er på full fart fram, og det har vist seg at det rammer Romfolket minst like hardt. Jamfør Ungarn og Østerrike. Mange er nå redde for at disse kreftene skal få hjelp av Trump om han blir USA's neste president.

Midt blant dette folket jobber Thomas. Han er på «søppelberget» hver dag. Han vet hvor skoen trykker. Se bare

hva han skriver på bloggen sin.

«Å kontinuerlig jobbe i et område hvor hvert eneste problem hadde blitt klassifisert som kritisk i norske øyne, byr på store utfordringer. Tidvis dreneres kroppen min for alt, men det veies enkelt opp av resultatene og når man ser hva de

”Tidvis dreneres kroppen min for alt, men det veies enkelt opp av resultatene.”

andre yter i ens fravær og at de samme ønskene for forbedring ivaretas. I vår tok jeg turen til Bucharest for å møte resten av teamet. Der møtte jeg Caroline og Leon og vi fikk muligheten til å samle tanker og ideer, noe som var til stor inspirasjon. Etter 10 timers haiketur var jeg tilbake i

Bulgaria. Der sto NRK brennpunkt på døra for å lage dokumentar om Romfolkets situasjon. Jeg tror det blir en flott dokumentar, opplysende og med dyp innsikt. Det blir spennende å se til høsten eller mulig det blir rundt juletider det sendes.

Når høsten kommer nå, med oppstart for skoleåret 16/17 så kan jeg endelig ta større ansvar i prosjektene her i Fakulteta. Da har latt seg naturlig påvente med tanke på kulturforståelse, språk og tilegning av mye erfaring. Nytt tilskudd av ansatte skal på plass og med en mer total oversikt så blir det lettere å fullføre ideer og prosjekter

Nå starter vi noen nye prosjekter som jeg har stor tro på og som forsterker mitt verv i EIF.

Red.anm: I skrivende stund er Thomas på en velfortjent ferie og rekreasjon etter en kneoperasjon.

Hestevogna bruker far for å samle skrot, men den kan også brukes som leketøy!

NRK Brennpunkt lager dokumentar om Romfolkets situasjon.

Gå inn på hjemmesiden: www.europaifokus.no
eller på Facebook: *Hjelpeorganisasjonen Europa i Fokus*
Bloggen til Thomas: <https://detglemtefolket.wordpress.com>

TILBAKE I ROMANIA

Frantz stortrivdes når han fikk være sammen med barna på senteret.

Av Berit S. Johansen

Det var med stor spenning jeg gikk inn porten til Liv & Lys Senteret som vi åpnet i 1996. Det er nå drevet av rumenerne selv.

Alle disse årene gikk som en revy gjennom hodet. Minner helt fra den dagen jeg og min mann Frantz gikk opp trappene til et halvferdig bygg, og jeg fikk en sterk innskytelse; «Frantz, er dette det bygget vi skal ha?»

Den gangen bodde det en pastor og musikerfamilie i det som de hadde trodd skulle bli deres hjem. Etter Ceacescus fall hadde drømmen falt fullstendig i grus og familien bodde på et

rom og et halvferdig bad med sine 7 barn. Resten av huset sto som et spøkelseshus. Kort fortalt, det ble huset som skulle huse de såkalte «kloakkbarna».

Vel innenfor døra var det som å være hjemme igjen. Lenuta kommer løpende inn fra et annet bygg, og da var det ikke langt til tårene. Det ble en skikkelig "husker-du-seanse". Husker du da vi vaska og skura til innvielsen? Husker du vi sydde gardenene til alle rom? Husker du panikken nesten tok oss da 60 ville barn inntok stedet på en dag? Husker du da de hivde suppa i hodet på hverandre? Vi kunne prata i timevis.

Her sammen med Dan, Mirela og Costel som alle har vært med fra begynnelsen. Mirela begynte som assistent, nå er hun hjemmets sykepleier. Costel er daglig leder. Han har fulgt ungene hele veien og fortalte meg at han hadde kontakt via facebook og sms med nesten 100 av barna som har vært på senteret. Og det beste av alt, det har gått bra med nesten alle! Ingen ting kan glede et «morshjerte» mer enn slike nyheter!

Kokken vokste opp på hjemmet, fant kona si der og er i dag gift og har to barn.

**Vi får en del takkebrev og blader i retur.
Vær så snill, send oss din adresseendring!**

Å møte igjen Lenuta var en stor opplevelse.

Costel fortalte at flere kommer tilbake for å besøke hjemmet sitt, som de sier. Robert Ticy er en av dem. Han er i dag sanger og virkelig en kjendis med sine egne TV-show, men kommer hver måned til senteret for å besøke barna som er der nå. (Den gangen Frantz ga ham penger til hans første demo avkrevede han bare et løfte; Ikke glem de andre på hjemmet!) Det løftet har han holdt.

Vi fikk også tid til å besøke JENTEHJEMMET

Desverre var det ikke så mange der den formiddagen vi var der, men vi fikk god tid med ildsjelene bak prosjektet – og det gjorde et sterkt inntrykk. Å sitte sammen med Kristina og Oltitza å høre dem dele hjertet sitt med oss gjorde at jeg beundrer dem enda mer enn før. Kristina har jo jobbet i politiet i flere år og vet akkurat hvor skoene trykker for disse jentene. For Kristina var dette et klart kall, det var det ingen tvil om.

Jeg fikk også en lang samtale med ei av brukerne. Hennes navn og bilde kommer ikke på trykk, men for meg som fikk noe av historien hennes vil bildet av henne for alltid stå klart for meg. Hun ble for meg selve bildet av de misbrukte jentene vi forsøker å hjelpe.

Kristina.

Sammen med Caroline og Oltitza.

v:pps
By DNB

Nå kan du betale med Vipps!
Nummeret er 11554

GUTTEHJEMMET i Gradistea

Det er ikke et ukjent sted. Den gang Frantz Johansen fant stedet var det tenkt for de som var over 18 år. Det ble det ikke den gangen, men nå har det fungert som avrusnings og rehabiliteringshjem for gutter fra gata i flere år. Så ble det likevel det det det var tenkt til.

De fleste har ganske tøffe historier å fortelle, hvilket de også gjorde da vi besøkte dem. Man blir rystet langt inn i sjelen over å høre deres livshistorier, men det gjør enda sterkere inntrykk å høre hvordan de har kommet ut av elendigheten.

Programmet er strengt. Måltider til faste tider, arbeid likeså. All maten må de lage selv, på omgang, husvask og klesvask er også daglige gjøremål. Uteområdet og drivhuset skal stelles og holdes i orden. Kort sagt; De lærer å leve et vanlig liv med de utfordringer det byr på. De er også delaktig i menighetslivet og da er det rigging av høytaleranlegg og det som hører til. Ikke sjelden er de å se og høre i samlingene.

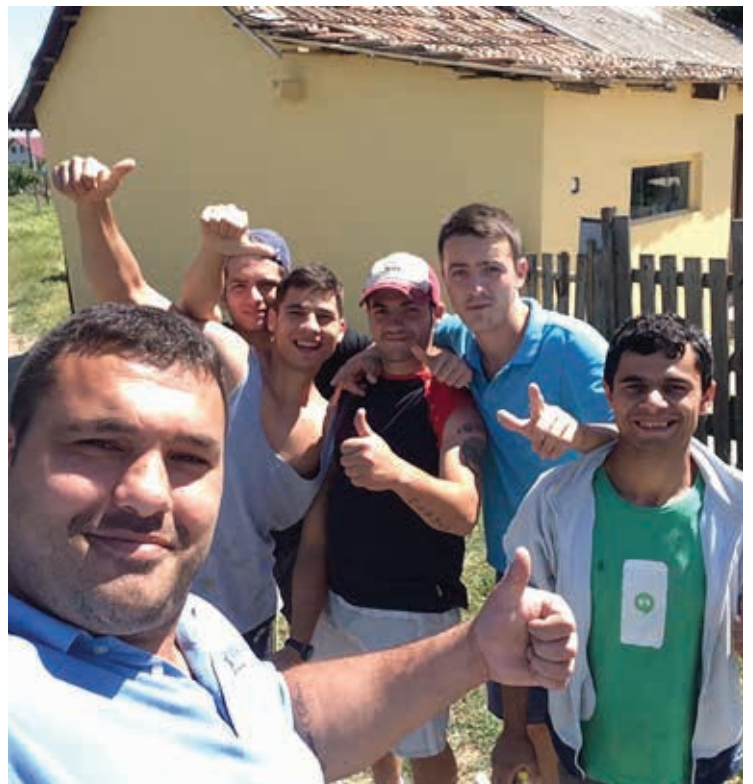
Bestemødrene besøker guttehjemmet. Bestemor Eva tredje fra høyre.

Drivhuset er fin terapi og god matauk. Hvert år er det satt av noen uker til hjelpearbeid og i år gikk ferden til en liten by ved svartehavet. Der var det dugnad for å hjelpe eldre fattige med vedlikehold og husreparasjoner.

Ingen tvil om at det trengs oppgradering.

Vi klarte det! Reparasjonen vel utført, både inne og ute.

Parolen for dette arbeidet er: De håpløse skal bli håpets formidlere!

PÅ tre dager rekker man ikke så mye, men et besøk i KIRKE 43 måtte vi ha med.

Det var et av dagenes høydepunkt. De samles i et leid lokale hver søndag. Med det samme vi kom inn på området merket vi den positive atmosfæren. Alle gikk rundt og klemte hverandre og spurte hvordan ting hadde ordnet seg siden sist. Samtaleemnene dreide seg om alt fra sykdom, fødsler i familien, om arbeidslivet, reiser og alt som livet kan være fullt av. Noen ba for hverandre om å få arbeid, om helse, om barnas eller egne problemer som trengte en løsning mens andre igjen bare takket for sist. Nye besøkende ble innlemmet med en gang og for oss som kom på en dags besøk fortonet det seg som det ultimate fellesskapet.

Vi spurte lederen av arbeidet, Catalin Baccau, om hvordan en slik menighet startet: Her er hans svar: I 2003 begynte vi et mer utadrettet arbeid i på gatene. Vi åpnet et slags «kaffehus» et trygt sted dit vi kunne invitere gatefolket og deres familier. Det var også der vi fikk kontakt med eventuelle «studenter» som vi liker

å kalle dem som kommer til oss. Disse samlingene varte ca. to timer og var som et minimøte hvor vi delte vitnesbyrd, snakket sammen og hadde en kort andakt. Flere kom til senteret vårt på denne måten.

Møtene hjalp også de pårørende til å forstå hva ungdommene gikk i gjennom og den forandringen som skjedde med dem. Mange av de pårørende begynte å sa fram i mot disse samlingene. Resultatet ble en velsignelse både for familie, ansatte, venner og nysgjerrige. Vi begynte med bare noen få, men det vokste fort til å bli over 250 mennesker. Da var veien kort til å starte en egen menighet.

Vår visjon er å skape et sted hvor den fattige unggutten kan sitte ved siden av den rike mannen og en med universitetsutdannelse kan finne sin plass ved siden av den prostituerte og sammen prise den Gud som har skapt dem begge. Og det har det blitt. Her det plass for den fattige, den bostedsløse, den rusavhengige, den avviste og den sårede. Vi vil at alle disse skal føle seg hjemme, rett og slett.

Takknemlige beboere

Navnet Church 43 refererer til Jesaja 43, 18 og 19 som sier: **Tenk ikke på det som hendte før, akt ikke på det som var. Nå skaper jeg noe nytt!**

En liten påminnelse om hvorfor vi gjør det vi gjør

Av Caroline Johansen

Josef, en tenåring fra en liten landsbygd nord i Romania hadde sine utfordringer gjennom ungdomsskolen. Kristen familie, kristent navn, lavere og tynnere enn gutta i klassen, få venner og en følelse av å ikke passe inn noen steder. Det verste for Josef var navnet, og han ble ofte mobbet for det. Han var en bråkmaker i klasserommet, i friminuttene og hjemme sammen med brødrene sine. I etterkant kan han selv se tilbake og tenke at dette var hans måte å bli sett på.

En dag etter skoletid stod det en gjeng (med de «kule» gutta) utenfor skolen, og ropte han til seg. De lurte på om han ville ta en røyk med dem, og i et forsøk på å bli en del av den «kule» gjengen, gjorde han det. Til tross for at han visste at det ikke var en vanlig røyk, men en joint – Cannabis. Et forsøk på aksept, som faktisk fungerte. Han ble raskt en del av gjengen, byttet ut det bibelske navnet med et tøffere kallenavn, og fortsatte å røyke. Josef forteller at den første jointen ikke ga han noe som helst form for nytelse, men etter kort tid måtte han ha det. Han måtte røyke for å kunne føle glede i enhver situasjon. En sang var ikke lenger kul, med mindre han hadde cannabis i kroppen.

Cannabis ble byttet ut med sterkere stoffer, og alt eskalerte. Festingen, drikkingen, narkotikaen, lyvingen, stjelingen, slåssingen og kranglingen. Ikke at Josef brydde seg noe særlig, men familien hans gjorde det. Han stjal ting fra hjemmet, solgte det og brukte pengene til å finansiere sin nye livsstil. Moren bare gråt, og faren forsøkte desperat å overtale han til å få hjelp. Brødrene hadde gitt opp for

lengst. En dag gikk han med på å dra til guttesenteret vårt for å få hjelp. Han dro uten motivasjon, men for å få foreldrene til å slutte og mase. Han holdt ut i 2 måneder, før han forlot programmet. Faren kom fortvilet, skuffet og sint for å hente han. Ikke et eneste ord ble vekslet i løpet av bilturen hjem. Samme kveld dro Josef på fest med gjengen, og helvete var i gang igjen.

Månedene gikk og situasjonen var verre enn noen gang. Josef forteller selv om en hendelse som fikk han til å innse at han virkelig trengte hjelp. Han nøt og se andre lide... En kveld med mye alkohol og narkotika endte han i en slåsskamp med sin bestekamerat. Josef knuste en flaske, og kuttet kameraten over hele kroppen. Og han nøt det, han stod der tilfreds og lo grotesk, mens kameraten lå på bakken i et blodbad. Den natten fikk han ikke sove – han kunne høre morens inderlige bønn om hjelp. Josef, den lille uskyldige bråkmakeren, hadde snudd sitt eget og hele familiens liv på hodet. Nå hadde han dårlig samvittighet. En følelse han aldri hadde hatt før, og han skjønnte at han måtte gjøre noe med det. Han forsto at sannsynligheten for at han ville dø av en overdose, eller i en slåsskamp var stor. Neste morgen spurte han sin far om han kunne kjøre han til guttesenteret igjen.

Han fullførte 1 år på guttesenteret, og 5 måneder som intern. Nå er han på senteret for å hjelpe andre i samme situasjon. Livet hans er forandret for alltid. Kontakten med familien er ubeskrivelig, og senest i dag fikk jeg melding om han storkoste seg på telttur sammen med brødrene sine, som tidligere hadde gitt opp håpet om et nært forhold med sin yngste bror.

Josef er en fantastisk gutt, en solstråle, med et stort hjerte for andre mennesker. Da han fortalte meg sin historie etter å ha kjent han i 4 måneder, var jeg i sjokk. I en utfordrende og til tider umulig hverdag kunne jeg fysisk kjenne på håpet.

Det er håp for alle, så lenge de ønsker det selv. Sannheten er at man ikke kan hjelpe noen som ikke selv ønsker å bli hjulpet.

Nå vil Josef (til venstre) hjelpe andre som vil oppleve forandring i livet sitt.